

-

Wat mij hier brengt is angst.
Het stomweg bang zijn dat
wat ons draagt zijns ondanks
bezwijken zal, zwart gat:
het ongelijk van hoop
en liefdes lekkend dak.
Vertrouwen toch te zwak
en recht rijp voor de sloop.
Je argument vindt oor
noch hart want doof en blind
wie waarheid inflatoir
en feiten maakbaar vindt,
zich voor ontferming sluit,
- maar wel gevoelig voor
de rattenvangersfluit
van "vroeger, ach hoe toen!"
Een droom van zuiverheid
die nooit bestond maar doem
die ooit bestaan zal, spreidt.
Gif van complot, verraad,
te grif geloofd, verslonden -
als was jijzelf vol wonden,
mikpunt van bitse haat
en dus met recht en reden
de vijand van wie jou -
hoe ook te goeder trouw -
maar voor de voeten treden.

Die angst. Dat dat het wint.
Want ik te zwak, te laf.
Enkel maar zondagskind.
Mijn woord geen koren. Kaf.

-

Maar hier is het april.
De vruchtbomen in bloei.
Zie wat je oog zien wil.
Het landschap lijmt: bemoei
je er niet mee. Wij zijn
al met het zwijgen van
de wapens blij. De pijn
van 't verder zwijgen kan
je aan. Je moet. Die bloem
van nu wordt ooit eens vrucht,
wordt most. En dan?

Je doem?

je wil?

Maar nu is het april.